

הָאָדָם בְּאַהֲרֹן

ובצ'יל פועל ממש, אם אין לה דואת אזוֹת
שזהוֹת נזון ע"ז מיריעוֹ (מיכירלוֹ) ואומר,
בבח-לנוק בבייחת: יש לי אליך בקשה
טנהּ, תורי אתה אוכל ארחות צהובים.
וילדי תאכז אזטן נביהָ אכל פלוני ות| לקיים משפחה בגונגה. |
| --- |

ואם ספערקה אין לה יודעת אזטן פרך-

יש וודומים לטעם – במשמעות שאינה יוצעה
לפניהם. נזול בשירות ברשות הרכבים ערךנו
כך כדי לסייע בשרונו ועציכתו (ח'זק), אך
יכאנו נשקלת פאיכות האדם קיטשה
זהו, ואנערקה לשיבתו הוא מונענו יום יומם,
יחוד בשביבה נסיבות נסיבות פקפות. ועוד,
גיגיות איניה נטרחת (מושחה) בנסיבות
קיטשנות לאלה, ואין סבירה איניה נכי-
שח בפונן, ונדלה כייא יילוח נפרט העני
הויטיב ולרפאה – אך אם קיטש עלי
ביפה ודורש בידיקאה סביות-ענקדים
ינו נוהג בראשותו שלו, כפי שיכא כבר
מקרים, אין עוזר ומרפאה עד אחרית
היום, אפשר שכך ימי מם זברים שע-
דרון, אך איןם זברים שי נפש.
הוא מסתיר את גוףיו זו בגדך שפה-
ביר גם עצמו, חתביה קולו, ואך קלטונו

ענטו שרת את פצבור – אם דברי
עלו נגד עצם ש' אמון. אין זה בגל
יתחו, היגינו וכשرون בלבד. אולי
פָּמָאַחְוֹרִי מִרְבָּרִים הָאִישׁ הָאֲצִיל,
וְקִנְחֵה גָּעוֹר עַם בָּקָר יְסַמֵּת את עַבְדָּת
יְהוָה בָּנוֹה שֶׁהוּא שָׁוֹטָף. עַל פִּי גַּתּוֹר, את
רְצָפּוֹת וְמְרֻתִּים גְּמָקוֹם שֶׁל מְפִין וְקָרְאָ
כָּדוֹשָׁה אֲשֶׁר לְאוֹרָט אוֹ לְאוֹרָחִים קִינְשָׁנִים
מְפַרְּשָׂת: בְּבוֹמִי, יש כוֹס תָּה, יש גם
וְיָהָה – יָשַׁב לְשִׁלְחוֹן. סְזָעָה, מְשׁוֹחָת
עַמּוֹת, לְהִיוֹת פִּתְחָנָת-תְּפִסָּה פְּקוּדָת רַב
וְלֹגֶת פְּקָרוֹב וּמְרוֹחָק וּכְונָסָת בְּגַדְתָּה
לְבָב. אַלְוָלָא עַמְּדָה הָאִישׁ פָּה פָּמָאַחְוֹרִי
כְּנָנוֹן לְאַחֲיוֹ כּוֹבְשִׁים כֵּד עַמְּקָם לְעַזְקָם.
אַזְרָאִי אָפְשָׁר שְׁהָרְגִישׁוּ גְּבָר, אך לא
לְעַזְעַז עַל גַּב.

...בָּרוּךְ עַל בְּפִשׁוֹ שְׁאַינְנָה, יְשֵׁאָן צָוֶת
דָּדוֹל לְאַמֶּת. חָאִישׁ קְיַח פְּגַעַן בְּלֵבָר פָּנִים,
בָּבוֹךְ בְּפִנְסָות עַם אֲדָם שֵׁלָא גַּרְגָּל גַּן,
וּזְשָׁשׁ שְׁמָא יִפְגַּע בְּכָבֹוד וּזְלָתוֹ אָוְשָׁמָא
בְּקִפְגָּע בְּאַמֶּת, וּפְלָבָב מְבוֹקה קְיַח צָל כְּרוֹחוֹ
תְּגִיבָּה תְּגִיבָּה (תְּשֻׁבָּה) אַוְכָרָת-עֲזָות,
וּבָנָור פְּרָשׁ אַוְתָּה כְּפִנְיעָה בְּטוֹלָה. לֹא
וְעַטִּים קָטָאוּ לְאַמֶּת, בְּפִרְשָׁב מְבוֹכוֹת שְׁלָמִים
אֲדָם מִיהָה סְמִיכָס בְּתוֹךְ עָצְמוֹ כְּפָדָה
כָּל קְפָדָנוֹת נֹזְקָת. הָה, לו רָאוּ אַוְתָּה
מִתְרוֹן, לו שָׁמְעוּ אַוְתָּה בְּשִׁיחַת-ירְעָם.

רצותות. בנו, יממים שקניתי בראש מעבודה
ושבכונתה חיתי מאכל-ישלחנןם. פרשתי
כל אלה כדי להזכיר, כי מי שלא הביר
את איש בחרו מקטנו לא ראה היליכתו
בקביהו, יותר-השעות שלו, דרך עבוזחו,
ענינוו — הרי בשזהוא מדבר בדומו הוא
מקפח (פוגם) אותה קמיה.

הנה רבוי נזכרים על אוזן. האשرون, ביחסו ברשות הקרים ופעלו ביה – אבל מה ל��יה (גנוותה) העברקה זו, אם איןיה יוצרת על איש מקומות, סגולות (פעלה) אדים בגדיה פגיעה, מעבר לרשوت הקרים עצמיה, אם איןיה יוצרת, כי היה לבתים זוגם אוקטם בסתר, בפעלים מוכנים מלאיהם לרוב גם מפלים שעוגמלים ירעשו שיזו בכה. אם איןיה יוצרת כי אשורי אשון, בשורות קרחולות, קלכו עדרות, מאות, שזו היא בית لكم בשעת מצוקה תוכה, נאר פציג. אם איןיה יוצרת כי הוא. עני בנכיסים, פרוליטרי. שהבנשתו היה קפה פלאי בקיד בטן בפנק בטן. האיל פרנסות של אנשי בינויים עטפת ידם. את הגטן אשר רחשיו לו מזדאות ואשים עלה הוא משאנת למלא (לפציג) פקיד פקם, סופר